

Anh chỉ muốn tát vào mặt mình một cái vì cuộc hẹn hôm qua với Thuỷ Anh. Chẳng là sáng qua đang ngồi phát phờ ở quán cà phê với mấy cậu đồng nghiệp, “buôn” tình hình World Cup thì anh nhận được tin nhắn: “Có nhớ em không?”.

Nghe ồm ờ quá! Anh liền nhắn lại: “Có nhớ em không?” Xin lỗi có nhầm máy không?

- Không nhầm đâu! Em nhớ anh lắm!

Anh lập tức gọi ngay đến số máy: 0913271... thì nghe được giọng cười chói tai:

- Thuỷ Anh đây nhớ không?

- Thuỷ Anh à! Nhớ chứ - Anh cười vào máy - Tưởng ai, đang ở đâu đấy?

- Đang ở Hà Nội, vừa bay ra tối qua! Rảnh không, đi uống nước?

Tất nhiên là anh không thể từ chối. Trên đường đến chỗ hẹn, anh đoán già, đoán non, chẳng hiểu dạo này cô nàng thế nào, có được bốc lửa như xưa không? Thuỷ Anh học cùng một lớp báo chí với anh. Hồi đi học hai đứa chơi không thân nhưng biết rất rõ “chất” nhau. Thuỷ Anh là đứa thực dụng nên đàn ông đứng cuối sổ như anh không bao giờ cô nàng để mắt đến. Ngày ấy cô nàng yêu một thằng nhà mặt phố lớn, đẹp trai, to con chứ không ồm nheo, ồm nhóc vì thiếu ăn như anh. Thế mà yêu chơi bời mấy năm đại học, ra trường Thuỷ Anh “đá” ngay thằng bé để lấy một “anh già” hơn 15 tuổi nhà cũng mặt phố lớn lại làm giám đốc 1 công ty kinh doanh đồ nội thất ở TP HCM. Thế mới tài! ...

Đến chỗ hẹn, vừa kịp dựng xe đã nghe thấy tiếng Thuỷ Anh lanh lảnh từ trong vọng ra: - Trời ơi thằng bé dạo này phong độ quá.

Anh vào quán và thấy sững sờ. Sau gần chục năm, cô nàng dường như chẳng già đi tí nào, lại có phần giòn ngon hơn xưa.

- Gớm! Bao năm mà vẫn không thấy khác gì nhỉ!

Thuỷ Anh cười: - Thế cậu cứ muốn người ta phải héo hon, gầy mòn đi thì mới khoái à, đúng là cái loại tiểu nhân!

Anh cười hì hì: - Đúng là Thuỷ Anh ...

- Nghe nói dạo này làm ăn mạnh lắm à?

- Mạnh gì đâu! ở nhà vợ nuôi đấy!

- Thôi đi ông. Đừng tưởng tôi ở trong đây mà mù thông tin đâu nhé... Thảo nào nhìn bánh trai quá ha!

Câu chuyện giữa hai người vẫn bỗ bã như ngày còn đi học. Thuỷ Anh vẫn tự tin và tinh quái như trước. Chỉ có điều, linh cảm tinh nhạy của một gã đàn ông đang thời kỳ sung sức nhất mách bảo anh, rằng cô nàng đang phát ra những tín hiệu thật sự... “thiếu thốn”. Nhìn dáng ngồi ngọ nguậy có vẻ bứt rứt không yên trên ghế, đôi tay chốc chốc lại cố tình chạm vào tay anh, và khuôn mặt toát lên vẻ mời mọc, anh thấy trong người mình bùng bùng khó tả. “Buôn” được gần 2 tiếng thì sắp gọi điện bắt phải đi lấy tin gấp. Câu

chuyện đành phải tạm dừng trong sự tiếc nuối của Thủy Anh. Rồi khi ra lấy xe, bất ngờ Thủy Anh nắm lấy tay anh rất chặt: - Nay, tôi ở Hà Nội còn lâu, phải gặp lại nhau đấy nhé!

Nhìn ánh mắt long lanh rực lửa, bàn tay như không muốn rời tay mình ra, anh thấy khó xử quá, đành phải hứa: - Ừ, thế thì còn gặp nhau chứ!

Hôm ấy, trên đường về, nghĩ đến cuộc gặp với Thủy Anh buổi sáng, anh thấy lòng lâng lâng khó tả. Thủy Anh tỏ rõ là cô nàng đang “kết” anh lắm. Chả bù cho ngày đi học. Thì anh bây giờ so với ngày ấy một trời một vực còn gì! Từ ngày lấy vợ, do “hợp hơi”, hai vợ chồng đều làm ăn được, tinh thần thoải mái nên anh tăng được gần 20 cân. Chiều chiều tan làm, anh lại ra sân tennis làm vài séc giao lưu nên trông “ngon trai” ra nhiều. Còn Thủy Anh, ngày cưới ở TP HCM nên anh không biết mặt chồng cô nàng nhưng nghe nói vừa già lại vừa “yếu” lắm. Ngày ấy mà đã hom hem như đôi đũa lệch thì bây giờ còn “xuống sức” đến cỡ nào! Nghĩ đến những biểu hiện của Thủy Anh buổi sáng, anh chợt cười đắc ý vì phong độ của mình đã chinh phục được cả Thủy Anh. Vì thế, về nhà anh rất vui. Nhìn thấy vợ là chào nịnh ngay, rồi cứ tung tăng như em bé. Nhưng kỳ lạ nhỉ, sao mặt vợ anh lại cứ hằm hằm đáng sợ thế kia? Anh lại gần hỏi nàng: - Hôm nay em mệt à, còn việc gì để anh làm nốt cho?

- Sao hôm nay anh biết thương vợ thế, có chuyện gì khiến anh động lòng à, hay có chuyện gì vui vậy?

- Đâu có... - anh lúng túng vì bất ngờ.

- Thế sáng nay anh gặp lại người yêu cũ còn gì!

Chết rồi! thế nào mà nàng lại biết được nhỉ? Anh không biết phải nói thế nào nữa: - À, đứa bạn cũ ở trong TP HCM mới ra ... hai đứa đi uống nước ấy mà...

Nàng nhếch miệng: - Thế mà nắm tay, nắm chân tình cảm quá!

Lại cái bọn ghen ăn tức ở chọc ngoáy linh tinh rồi. Anh tìm cách “hạ nhiệt” vợ: - Anh thề với vợ yêu của anh là không có chuyện gì cả. Cái con bé ấy nó vốn bồ bả ngay từ thời còn đi học, nhưng vô tư lắm mình à!

Anh sán lại bên vợ định “thơm” yêu một cái vào má thì bị nàng nhả mặt né đầu ra: - Nóng quá lui ra đi!

Bị từ chối quá phũ phàng anh chưng hửng rồi đâm ra bực mình. Có thể mà cũng mặt nặng mày nhẹ, chẳng giống ai! Nhưng rồi anh nghĩ đi nghĩ lại, lỗi tại mình thật, ai bảo tình ngay lý gian nên đành phải ngâm bồ hòn làm ngọt vậy. Hôm ấy là ngày cuối tuần nên vợ anh cho hai đứa trẻ sang ngoại. Chỉ còn hai vợ chồng ở nhà nên anh sướng ron. Vì thế, nhìn khuôn mặt khó ưa của vợ anh vẫn cố làm vui và tưởng tượng ra viễn cảnh sắp tới...

Thế mà đâu có được! Cơm nước xong, anh mon men lại gần vợ lúc nàng đang xem tivi định chuộc lỗi nhưng bị nàng trừng mắt ngay:

- Đề yên cho em xem tivi, anh phải tôn trọng em một tí chứ!

Tôn trọng ư? Không hiểu cái từ tôn trọng này ở đâu ra thế chứ! Đã bao lần vắng lũ trẻ, nàng thậm chí còn “xắn xoắn” với anh trước thì ai tôn trọng ai đây? Úc quá, anh bỏ lên phòng đọc sách. Rồi nàng cũng lên. Anh sượng run lên. Tưởng sang phòng lũ trẻ ngủ riêng? Vậy là cũng không thể thiếu chồng đêm nay được rồi! Trong ánh đèn ngủ mờ ảo, chiếc áo ngủ mềm mại càng làm nàng quyến rũ. Anh biết là không thể “táo bạo” như mọi lần nên cố nín nhịn chờ thời... Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh, làn môi cong cong cùng những đường nét tròn đầy, anh nín thở rê sát lại bên nàng, mùi nàng thơm ngậy! Anh bất giác muốn yêu nàng quá! Thế mà nàng huých ngay cái khuỷu tay vào ngực anh: - Ngủ đi! người đâu mà lạ thế! Rồi nàng quay người xoay lưng về phía anh, hai chân co lên, hai tay thì thu chặt vào lòng. Thật quá đáng! nàng “khóa”

chặt gọng kìm thế kia thì anh còn lối nào vào đây?! Anh ức quá nhưng đành phải chịu nhịn vậy. Nàng ương bướng lắm nên lúc này mà anh gắng lên là xôi hỏng bỏng không ngay!

Anh cứ chờ, cứ chờ cho đến khi thấy nàng xoay người ra và tình hình nghe có vẻ yên ả hơn, không còn cam go nữa mới rón rén tiến lên... Nhưng đang định “du ngoạn” trên vùng “đồi núi” chập chùng thì nàng rít lên làm anh giật nảy mình: - Có để cho người ta yên không!

Anh bực quá quát lên: Làm sao mà em giờ chứng ra thế!

Nàng vớ lấy cái gối to ôm vào lòng, lại xoay lưng về phía anh và nói:

- Đơn giản là không thích. Anh đừng có giờ trò ra nữa đấy. Đừng để tôi cáu!

Anh ức nàng muốn nổ tung ra. Không biết hôm nay có bị sếp phạt hay đồng nghiệp chòng chọc gì không mà “quái thai” đến vậy! Chẳng bù cho mấy hôm trước, cứ vui đầu anh vào người không cho quấy ra làm anh mấy phen tưởng như nghén thở mà giao hẹn: - Yêu em nhiều vào. Mà chỉ được yêu một mình em thôi nhé...

Anh hậm hực ra bàn đọc sách vì biết có nằm bên cạnh nàng bây giờ thì cũng tức không ngủ được...

Sáng hôm sau khi anh tỉnh giấc thì lũ trẻ đã được bà ngoại cho về từ bao giờ. Nhìn hai đứa trẻ thơ ngây đùa giỡn, anh thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Chúng là sản phẩm của một tình yêu tuyệt đẹp giữa anh với nàng. Và anh vô cùng hạnh phúc vì có được nàng... Thế nhưng nghĩ đến việc làm “trái thối” đêm qua của vợ anh lại ảm ức không chịu được. Bọn trẻ chạy ào vào với anh tíu tít kể chuyện được ông bà ngoại cho đi chơi công viên nước, rồi được ăn gì, mua quà gì cho... Khi bố con đang hào hứng kể chuyện cho nhau nghe thì nàng từ tầng dưới đi lên thẳng vào nhà tắm. Mùi thơm của thứ sữa tắm nàng dùng bay ra làm anh chộn rộn, cứ ừ ào cho xong chuyện với lũ trẻ nhưng cái đầu lại để trong nhà tắm với nàng mất rồi. Bỗng nàng mở cửa ngó đầu ra nói với bé Mi: - Mi ơi, lấy cho mẹ cái quần mẹ để trong ngăn kéo.

Con bé chạy vội ra phía tủ, thằng em cũng cuống quýt theo sau. Cái quần mà nàng nói thực ra chỉ là “chiếc lá” mỏng manh trong suốt. Thằng bé nhìn “chiếc lá” tròn tròn mắt hỏi mẹ: - Cái gì đấy hả mẹ?

- Cái quần của mẹ! Nàng tùm tùm cười với nó, mắt liếc đánh xẹt một cái về phía anh.

- Mẹ cho con mặc quần của mẹ nhá - Thằng bé nói làm con chị lấy tay bịt mồm cười: - Con trai lại đòi mặc quần con gái!

- Ừ con thích mặc quần của mẹ cơ! – Thằng bé giẫm chân có vẻ muốn thật.

Ừ, được rồi, để mai mẹ mua cho “hòn vàng” của mẹ nhé

Nàng khéo dợt cái miệng ra nịnh con. Sao lúc này nàng lại “thảo mai” thế. Thật đáng ghét!

Khi hai đứa quay lại giường với anh, bất ngờ con bé phát hiện ra con gấu bông của nó bị anh ôm vào lòng: - Sao bố lại ôm con gấu của con.

- À... Anh yếu ớt nói: - Bố tự nhiên thấy đau bụng quá, cho bố ôm con gấu một tí...

Đến bữa cơm, khi cả ba bố con đã ngồi vào bàn ăn thì nàng lại đi về phía tủ lạnh. Quay lưng về phía anh trong bộ đồ ngủ mỏng manh, nàng cúi xuống mở tủ lạnh và trong một tư thế rất ... “lạ”, cứ đu đưa mãi bên cánh cửa tủ như trên người anh.

- Lấy cái gì thì lấy đi! Cứ mở tủ mãi thế kia chết tiền điện – Anh nhìn nàng đầy “căm hờn”.

- Anh hay nhi! Sao anh cứ theo dõi em như mẹ chồng theo dõi nàng dâu thế...

Suốt bữa ăn anh không thềm nói với nàng câu nào. Còn nàng cứ chan chan, gấp gấp cho hai đứa mà phớt lờ anh đi. Được rồi đêm nay nàng sẽ biết tay anh... Anh sôi sục ý định “trả đũa” nàng...

Thế mà buổi tối nàng lại nói: - Tối nay mẹ sang kể chuyện cho hai đứa nghe nhé!

A ! A! mẹ sang ngủ với chúng con hả mẹ – Hai đứa cùng nhẩy cẳng lên sung sướng. Nàng gật đầu mà không thềm liếc về phía anh làm “cục tức” dâng lên đến nghẹn cổ anh...

Hôm sau, trên đường đi làm, anh vừa đi vừa bức bối không chịu được. Đúng là ghen tuông vớ vẩn, sao nàng lại có thể làm mình, làm mẩy với anh vì cái chuyện không đâu ấy được nhi?! Thuỷ Anh ư? Cô nàng bốc lửa thật đấy nhưng không bao giờ chinh phục được anh đâu! Thứ đàn bà quá thực dụng như cô ta luôn làm anh xa lánh. Cô ta đâu thể sánh được với nàng. Nàng là tình yêu của anh, là tất cả của anh. Nàng đến với anh không vì gì cả, từ khi anh nghèo xác xơ chỉ có cái bằng đại học trong tay. Khi ấy anh khẳng khiu như cây sậy, đơn thương độc mã không biết nhờ dựa vào đâu thì nàng đến với anh, dồn hết tình yêu thương cho anh, giúp anh vượt qua mọi gian nan trên đường đời. Rồi nàng sinh tặng cho anh 2 đứa con đẹp như ngô như ngỗng, chăm bẵm vỗ về anh từ giấc ăn giấc ngủ thì anh mới có được ngày nay chứ... Sao nàng đại thế nhi! Nàng có biết là với anh nàng quý giá đến mức nào không?!

Đến cơ quan, đầu óc anh cứ phân tâm vì nghĩ đến nàng. Và tự nhiên anh so sánh giữa nàng với Thuỷ Anh và bỗng thấy yêu và biết ơn vợ vô cùng... Rồi trong lúc mở cặp, anh sững sờ khi phát hiện ra bức thư của nàng. Vẫn là nét chữ mềm mại của nàng: "Anh! Thời gian anh qua anh thấy cuộc sống của vợ chồng mình thế nào? Còn em thì"... Chiều nay anh về sớm nhé, em có chuyện muốn nói với anh... Chỉ có mấy câu ấy thôi! Anh đọc đi đọc lại, nàng đang úp mở chuyện gì đây? Hay là nàng thay lòng đổi dạ nàng đã có bồ?! Ý nghĩ ấy ập đến làm thần kinh anh chột giật lên tanh tách ở trên đỉnh đầu. Anh thấy trong lòng rối tung lên chẳng tập trung được vào việc gì cả mà chỉ muốn thời gian trôi thật nhanh để chiều nay về xem nàng có chuyện gì nói với anh nào.

Buổi chiều anh phi ngay về nhà mà không la cà như mọi khi. Vừa mở cửa thì nàng bất ngờ hiện ra với ... một nụ cười: - Sao hôm nay anh về sớm thế!

Anh thấy yên tâm hơn phần nào nhưng vẫn phải tỏ ra "căng thẳng":

- Có chuyện gì muốn nói với tôi vậy! Hay cô có thằng khác rồi phải không?

Nàng cười: - Đừng có nói lung tung em cho ăn đòn bây giờ! Trông mặt đỏ tía tái lên kia, khổ chưa! Dắt xe vào nhà đi, uống cốc nước em pha đã rồi có chuyện này hay lắm em muốn dành riêng cho ông xã em...

Nàng lại bày trò gì đây mà quay ngoắt 180 độ vậy. Dù sao anh vẫn phải cảnh giác nhưng thấy trong bụng nguôi nguôi.

Anh vào nhà đón lấy cốc cam vắt nàng pha cho anh. Nếu không có chuyện hôm qua thì nàng đạt điểm 10. Nàng làm gì cũng ngon và rất khéo trong việc vỗ về chồng con. Cốc nước làm anh “nguội hần”. Anh thấy cần phải tranh thủ ngay lúc này:

- Em thừa biết là anh đâu có bao giờ nghĩ đến ai khác ngoài em. Vợ chồng bao nhiêu năm sống với nhau em quá rõ anh rồi còn gì.

Thấy nàng yên lặng không nói gì, anh thừa thắng xông lên:

Còn cái con bé Thuỷ Anh ấy, nó làm sao so sánh được với vợ của anh. Em mười phần thì nó không được một...

- Thôi đi ông, đừng có nịnh thô như thế – nàng nheo mắt cười: - Em cũng biết là chưa có chuyện gì cả. Nhưng em muốn thử xem chồng em yêu vợ nhiều đến mức nào, muốn nhân cơ hội này muốn anh nhìn lại cái tổ ấm của chúng mình một tý... Nàng ôm lấy đầu anh: - Mà em cũng muốn thay đổi cảm giác cho anh đấy. Chứ vợ chồng lúc nào cũng quẩn quýt quá, chẳng bao giờ dới kém (nàng nhấn mạnh chữ này) cả để làm chồng em chán em lắm – Nàng ôm ghì lấy đầu anh cười rũ rượi. Trời ạ! thì ra đây là chiêu của nàng. Nàng muốn anh bức tức, ầm ức, muốn anh đau đầu, căng thẳng để tạo cảm giác mới hơn ư?! Đúng là chỉ có nàng mới nghĩ ra được cái trò này thôi! Đến chịu nàng thật! Nhưng đúng là sau vụ này anh cũng thấy yêu nàng hơn thật. Trời ơi vợ của anh! Anh yêu nàng quá! Anh vùng lên ôm nghiêng lấy nàng. Nàng mềm lả đi trong tay anh. “Núi đồi” nhấp nhô theo nhịp thở trở nên hỗn loạn của nàng... Bỗng có tiếng di động kêu, anh đành hoãn lại và mở máy. Đây là số của Thủy Anh. Ngừng lại vài giây anh tắt máy. Nàng nhìn anh, ánh mắt long lanh: - Thủy Anh phải không?

Lại là bất ngờ nữa, anh há hốc mồm ra nhìn nàng.

Nàng nhìn anh lại cười nắc nẻ:

Ông xã em ngạc nhiên quá à! Em có ba đầu sáu tay mà.

Rồi bất ngờ nàng chồm đến cắn mạnh vào da tai anh làm anh la lên vì đau đớn: - Em điên à, em làm gì thế!

Nàng ngả đầu vào vai anh cười như chưa bao giờ được cười:

Đã là gì đâu, em sẽ còn cắn đứt tai anh nếu anh gặp con bé ấy.

Anh rùng mình khi liên tưởng đến việc bị nàng bắt gặp với Thủy Anh... Nhưng cảm giác sợ hãi nhanh chóng qua ngay vì hương thơm từ nàng đang thúc giục anh. Nàng thì thào vào tai anh: - Em đưa lũ trẻ về bên bố mẹ rồi. Tối hôm nay là của chúng mình... Và nàng rúc đầu vào người anh hít hà:

Sao anh hôi thế, phải đi tắm thôi! Anh có muốn chúng mình tắm chung không?!